

Людмил Леонидов

ЗАЩО ИЗЧЕЗНА АТЛАНТИДА

София, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Людмил Леонидов, автор, 2018
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0326-4

ЛЮДМИЛ ЛЕОНИДОВ

**ЗАЩО ИЗЧЕЗНА
АТЛАНТИДА**

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Защо изчезна Атлантида	10
2. Земята	19
3. Географските карти.....	29
4. Създанието и Създателят	34
5. Съвпаденията.....	41
6. Системи за анализ.....	52
7. Писменост.....	62
8. Шумер	69
9. Сахара и черна Африка	75
10. Пирамидите.....	84
11. Египет	94
12. Богове и фараони	104
13. Индия.....	116
14. Гърция	127
15. Ебла и Асирия	132
16. Китай.....	143
17. Рим и християнството	149
18. Америка	161
19. Маите	172
20. Киче	179
21. Толтеки, мищеки и ацтеки	189
22. Инките	199
23. Наска	209
24. Другаде по света.....	217
25. Растения, животни, хора.....	228
26. Гиганти и джуджета. Раси	239
27. Отговорът	250
28. Унищожението и силата на ДНК.....	257
29. Краят	268

ПОПАДНАХ НА ТЕТРАДКИТЕ съвсем случайно. Беше най-обикновен ден, като хилядите дни в човешкия живот, от които не остава никакъв спомен. Близо до офиса ми имаше антикварно магазинче. С течение на времето със собственика станаме приятели и той ми запазваше ценни антики, от които знаеше, че се интересувам. Никога не се пазарях, а и той никога не прекаляваше с цената.

Сутринта подминах дюкяна, както той го наричаше, но помощничката му ме догони и ме върна обратно. Помощничката беше китайка на средна възраст и знаеше малко български, така че успя да ми съобщи, че господарят ме вика. Господарят тежеше над сто и петдесет килограма и седеше на нещо средно между стол и фотьойл, създаден специално за него. Магазинчето беше съвсем тясно и затрупано с всевъзможни стоки, до които практически нямаше никакъв достъп, но между различните вехтории понякога се появяваха и истински ценности.

– Донесоха ми една Библия отпреди Освобождението. Печатана е в Цариград. Много е запазена. Искаш ли я?

Бръкна под покривката на масата, която беше до него и извади истински шедьовър. Книгата беше с оригиналните си корици от пресована с орнаменти кожа, патинирана от времето и употребата. Бяха запазени всичките 1055 страници, макар че с времето ръбовете им бяха станали доста захабени. На първата страница беше изписано името на собственика – Николчу. Фамилията попадеше в скъсана част и не се четеше.

Колкото и да ми струваше реставрацията, сделката си заслужаваше. Платих и понечих да си тръгна, но той ме спря.

– Чакай. Тука има и едни тетрадки. Нали пишеш книги, може да са ти полезни. Остави ми ги един, дето нито го знам, нито го познавам. Дойде онзи ден премръзнал и го съжалих. Не ги исках, ама карай. Дадох му десет лева да иде отсреща в баничарницата, а той като че не беше доволен. Нейсе!

Пресегна се към полицата от другата страна на масата и взе няколко тетрадки, стегнати с ластик. Представа нямах за какво могат да ми послужат, но заради добрите ни отношения ги сложих в чантата при Библията.

– Дълга ли ти нещо – попитах.

– А, к'во да ми дължиш. Дай 10 лева, колкото да има...

Така станах неволен собственик на тетрадките. Не знаех нито какво съдържат, нито кой ги е писал и защо. В офиса вниманието ми беше погълнато от Библията. Тетрадките оставих на горната полица на библиотеката и почти веднага забравих за тях.

Минаха месеци, преди да ги преоткрия при щателното търсене на един сборник, който като че ли беше пропаднал вдън земя. Така беше решила съдбата. Този път любопитството ми надделя и въпреки че имах много работа, се зачехох. Заглавието на всяка част беше записано на самостоятелна страница преди останалия текст. Направи ми впечатление почеркът. Беше много четлив и без никакви заврънкулки. Изреченията бяха кратки и пределно ясни. Темата беше *Сътворението*.

* * *

Четох донякъде и започнах да разбирам, че не съм особено подготвен да асимилирам всичко написано. Почувствах се като ученик на Нушич в час по география. Разрових се в библиотеката и намерих томчето. Нушич беше написал:

... Децата и религията с общи усилия са създали чудната легенда за безкрайността на света, която не е могла да разруши дори и оная приказка за човека, който стигнал до края на све-

та, седнал на ръба, провесил си краката в нищото и – доволен – плюл в това нищо. И ето и тая вяра в безкрайността на света, и оная легенда, сега с един замах трябваше да бъдат сменени с представата, че Земята е кръгла като топка, че се върти като луда, премятайки се акробатически по всевъзможни начини...

– Деца, виждали ли сте море? – започваше учителят да обяснява тези доказателства.

– Не сме! – отговаряхме ние в един глас.

– Така, много добре! Представете си сега море и в далечината параход, който още не се вижда. Представихте ли си море?

– Представихме си! – отговаряхме ние, а само бог знае как сме си го представяли.

– А представихте ли си парахода, който не се вижда?

– Да! – отговаряхме ние, макар че никак не можехме да проумеем как да си представим параход, който не се вижда.

– Така, кажи ми сега ти, Милане, какво ще видиш най-напред от парахода?

– Дим, господин учителю – уверено отговаря Милан.

[...]

Можете да си представите каква паника настана у нас, когато, завършвайки тоя урок, учителят ни каза:

– Следващия път ще ви обясня какво представлява вулканът...

Изчетох тетрадките за по-малко от ден. Там пишеше, че ние все още не знаем кои сме, какво можем и защо сме създадени. Все още гледаме света отвън, а не отвътре. Пишеше още, че Създателят ни е дал всичко наготово, но е запазил за себе си три тайни – знанието за Вселената, причината за нашето създаване и кой е той самият. Авторът на тетрадките се опитваше да отговори на тези въпроси, без да влага особени емоции.

От написаното не можах да разбера дали са писани, за да бъдат публикувани, или просто така, за собствено удоволствие. Не разбрах и с какво точно се е занимавал, защото знанията му изглеждаха универсални и не натежаваха на ничия страна в спора за Сътворението. Имаше още нещо, което ме затрудняваше – огромната по обем необяснена фактология. Може би ако е

смятал някога да ги публикува, щеше да запише и обясненията, но не го беше направил. Може би пък си е мислил, че всички имат неговите познания и няма да им трябва да се ровят в енциклопедия, докато четат ръкописа.

Историята звучи почти като роман, но това просто беше едно обяснение за сътворението и нищо повече. Започнах да набирам текста на компютъра и да допълвам това, което смятах, че не е достатъчно добре обяснено, и това, с което си позволявах да не съм съгласен. Записах го в курсив и с отстъп.

Изложението започваше без никакви предисловия и обяснения.

1. ЗАЩО ИЗЧЕЗНА АТЛАНТИДА

ЗНАЕМ ЛИ КАКВО всъщност не знаем? Не знаем истината за себе си и за нашето сътворение. Не знаем защо само на Земята има живот в познатото ни космическото обкръжение. Не знаем какво можем и докъде можем да стигнем. Не знаем какво ще е близкото бъдеще, нашето и на планетата ни.

Създаването на митовете и писането на историята са много близки дейности, но се правят от различни поколения. Тези, които са описали това, което наричаме митове, са си мислели, че пишат история. Тези, които сега съчиняват историята, са нарекли тяхната история мит.

Митове са писани за боговете, сътворението, лелящите хора, великаните и т.н. Когато митове на един народ, противоречащи на официалната наука, се появяват и в съседни територии, учените обикновено ги отхвърлят, защото твърдят че са заимствани. Когато на другия край на Земята се открие мит на същата тематика, учените пак категорично отказват да го приемат с твърдението, че това е случайно съвпадение. Така не се допуска да бъде подложена на съмнение „тяхната“ наука.

Отговорите на въпросите, които си задаваме, се появяват ежедневно и в момента за първи път отговорите са повече от задаваните въпроси. Парадоксалното е, че това прави намирането на истината много по-трудно, отколкото в миналото.

Понеже ние сме само част от, а не цялата истина, първата стъпка е да преоткрием себе си. Нямаме спомен какво се е случвало на Земята преди нашето сътворение. За тези древни времена, на които не сме били очевидци, сме научили хилядолетия по-късно, когато се е появила човешката цивилизация.

Появата на цивилизацията ни се свързва с остров, изчезнал след катаклизъм и потънал в морето. Някой силно е желал да приемем, че причината за появата на цивилизацията тук, на Земята, никога няма да бъде разгадана и ще остане вечна тайна. Никой от защитниците на тази теория днес не допуска, че това изобщо не е било суша, а нещо друго, което е отплавало, отлетяло или каквото и да е, различно от потъване. Само допреди няколко десетилетия подобна мисъл щеше да звучи несериозно, неправдоподобно и в крайна сметка ненаучно. Днес е по-различно.

Първите човешки цивилизации възникват „от нищото“ почти по едно и също време и досега няма обяснение откъде са получили знанията си за висшата форма на държавно устройство, наука, изкуство и т.н. Ако тяхното появяване не е начало, къде всъщност е то?

Предполагаме, че е имало цивилизация, която дава основата, върху която стъпват Шумер, Египет, Индия и всички, които са ги последвали. Това е най-близкото до нас запомнено далечно минало. Древните са наричали тази цивилизация Атлантида. Според египетските жреци тя е притежавала знания и възможности, надвишавали многократно това, до което са достигнали първите цивилизовани народи.

Всичко започва от Атлантида, която и да е била тя. Почитателите на мита твърдят, че Съзателят е направил копие на собствената си цивилизация тук, на Земята. Силата на тази цивилизация е затворена в три сфери – висш разум, който е религията, прагматичен разум, който е държавата, и практически разум, който е оцеляването.

Още преди изчезването на Атлантида наследството е било разделено, за да не се случи така, че ако то бъде унищожено, човекът да загине. В много кратък исторически период след това са се проявили и трите феномена – оцеляването в района на Черно море, религията в Египет и държавата в Шумер. Която и да е комбинация от две от сферите, които биха оцелели при нова катастрофа, са можели да изградят наново третата. Вероятно по тази причина за известно време те се отдалечават на хиляди километри една от друга.

Понеже това трябва да се е случило преди Ной, историците предпочитат да приемат, че не се е случило. Варненският некропол обаче обърка научния порядък. Чинията на Ной – още повече. Какво друго има под водите на Черно море ще научим, когато и Русия даде на учените своите архиви. Тя е единствената страна, чиито подводници се разпореждат в мъртвата зона.

Т.нар. мъртва зона започва от дъното на морето и достига до стотина метра под повърхността. Липсата на кислород и наличието на сероводород във висока концентрация прави живота невъзможен в тази зона. Благодарение на това всичко потънало на дъното дори преди хиляди години е запазено в отлично състояние.

Поради липса на конкретни факти ние не знаем къде да отпратим Атлантида, към митовете или към историята. Да говорим обаче за историята, без да споменем Херодот, е все едно да говорим за медицина и да забравим Ескулап, или за усвояването на Космоса и да не знаем кои са Гагарин и Джон Глен.

Преди Херодот логографите са се опитвали да обяснят и преосмислят митовете на различни местни племена в интерес на общата история на Атина. Така се ражда древногръцката „история“, която е знание за обектите във времето и пространството. В началото тя е „сестра“ на географията. „Археология“ е друга гръцка дума и означава „слово, знание, за миналото“. Първоначално е конкурирала историята. След това, доколкото може, е помагала да не се обърка порядъкът на събитията.

Херодот е най-древният историк, когото светът познава и който се цитира при всички подходящи и неподходящи случаи, понякога дори като оправдание за липса на компетентност. Цицерон го нарича „баща на историята“. Той пръв разкрива връзката между причини и следствия, описва душевността на народите, портретите на владетелите, великите събития и съдбите на боговете. Херодот нарича „Истории“ не това, което лично е видял, а това, което му е разказано от други или е прочел някъде. В тази връзка впечатляващ е разказът за Атлантите и техния великолепен остров.

Сто години по-късно Платон се връща към забравената тема за Атлантида. Питагор и Платон са първите, които са се възползвали от съществуващото знание, без да споменават откъде го притежават. Източникът на тяхното знание обаче не е Херодот, а Орфей. Той лекувал душите на хората и им показвал пътя към Боговете, но това е друга част от историята.

Платон бил наясно, че древните цивилизации не са се самозадали, а са наследили знанията си и са получили възможностите си от цивилизация, за която не се знае почти нищо. В тази връзка съставил и „Диалози“. В тях разказва за Атлантида това, което е научил от приятеля си Критий, който научил историята от столетния си дядо, който я чул от баща си, а той от Солон, който бил негов роднина. Солон научил всичко от египетския жрец Сонхис. Той пък я прочел в първия египетски пътепис.

Атиняните обаче не се интересували от пътеписи и за да бъде всичко по атински „правдиво“, била съчинена историята за войната с Атлантите. Атлантите загубили войната срещу Атина и тази победата се празнувала на ежегодния фестивал в чест на Атина Палада.

Истината е, че Атина се появява като град преди 3300 години. Атлантида, ако е съществувала, е изчезнала хиляди години преди това. Така истинската история отстъпила място на измислената. Освен това, за да не може да се достигне до истината, се появил и разказ за унищожението на острова на Атлантите.

Солон записал разказа за победата на Атина около 611 г. пр.Хр. Там той твърди, че 9000 години преди тази дата е имало ужасен катаклизъм, който потопил огромен остров. На еднакво разстояние от бреговете на острова, в самия му център, е имало градина, много плодородна и по-красива от всички други в света. Посейдон бил получил този остров в наследство и го населил с децата си, заченати от земни жени. Родените от тях Атланти приличали на хора, но нито се хранели, нито спели.

Платон твърди, че Атлантида е изчезнала по време на поредица ужасни потоци и земетресения. Логично е тогава да се предположи, че тя е била суша и че са я унищожили катаклизмите. Още по убедително звучи да е била остров. Един остров може да изчезне само ако потъне. Значи и Атлантида е потънала.

Изследователите, които вярват на Платон, търсят Атлантида по артефакти, близки до познатите останки от древните цивилизации – храмове, статуи, доспехи, скъпоценности и пр. Логично е, но Атлантида не е била нито една от познатите ни цивилизации и не можем да я открием по такива артефакти. Дори не знаем какво да търсим, а и ако го намерим, как ще разберем, че е останало от Атлантите?

Обичайният въпрос е „Защо изчезна Атлантида“? Отговорът предполага, че сме в състояние да открием къде е била, след това да я изкопаем и да докажем, че всичко, което се пише за нея, е вярно. След откриването на Америка много учени твърдяха, че най-после е открита Атлантида. За останки от Атлантида през различни времена са обявявани Ифе в Нигерия, Тартес в Испания, Шот ел-Джерид в Тунис, Южният полюс, пространството между Кипър и Сицилия, остров Крит, Санторини, места на Балканите и на много други места по Земята.

Най-накрая на всички им омръзнало да се лутат и решили, че Атлантида е измислена като оправдание за другата измислена история за войната на гърците. Само че откъдето и да тръгнем по пътя назад, минавайки през всичките известни цивилизации, стигаме до неизвестната Атлантида, дори и да не се нарича с това име.

От земната повърхност има две възможности за изчезване – надолу, под повърхността, и нагоре, към Космоса. В първия случай има надежда нещо някога да бъде намерено. Във втория това няма как да се случи.

Стотици търсачи на силни усещания посвещават години от живота си за да намерят парче от Атлантида и не го намират, защото на Земята не е останало нищо.

Изводът може да бъде само един. Атлантида не е потънала. Звучи почти невероятно, но не и невъзможно. Съвременната техника разполага с безпределни възможности за изследване. Тя може да „премахне“ водата от океаните и моретата и на дъното да се види всичко, което е останало там, включително и потъналите кораби и дори лодки. Атлантида я няма нито на дъното, нито на древните карти.

Има запазени уникални карти на Земята – така, както е изглеждала преди хиляди години. За тях става дума по-нататък, но и на тях няма отбелязан остров, който да отговаря на представата за Атлантида.

Разказите за Атлантида са като разказите в Библията. Когато Библията е писана, съставителите са се надявали никога да не разчете египетските йероглифи. По същия начин атлантоведците се надяват, че водата вечно ще крие истината. Атлантида я няма, но тя наистина е съществувала, иначе нямаше да съществуваме ние. Въпросът не е къде и кога е изчезнала Атлантида, въпросът е защо е изчезнала и как се е случило това. Отговорът ни отвежда в Египет.

Малко истории, записани дори през Средното царство, са достигнали до нас. Преди да бъдат сътворени пътеписите, е съставен най-старият запис – „Бягството на Синухе“. Той заслужава особено внимание.

Синухе бил „семер“, което означава върховен управител на владенията на „господаря на земите, които били благодатни“. Господарят внезапно умрял и в суматохата загинали много хора – едните, защото са привърженици на старото, другите – защото са привърженици на новото. „И отлетя Господ на своя

небосклон, фараонът на Горната и Долната земя... И се възнесе на небето.“

Отлитането към небосклона технически е понятно едва от няколко десетилетия. Преди това е било смятано за алегория. Освен това „небосклон“ според тълкуването може да бъде земното жилище на бога, небесното му жилище, неговият храм или гробницата му. Бог е фараон, но и фараонът е бог.

Друг папирус от този ранг е „Приключенията на Венамун“. Венамун е инспектор, изпратен от бог да инспектира неговите земни слуги – фараоните.

„Земни слуги“ също се смяташе за алегория. Днес сме склонни да приемем, че небесният господар не е задължително изобищо да е стъпвал на Земята.

Много по-интригуващ обаче е пътеписът „Островът на изобиетието“, известен и като „Приказка за претърпелия корабкрушение“. Това е разказ, в който е вплетена най-древната информация за боговете.

Разказът е записан преди около 4000 години и преразказва мит, заимстван от текстовете на саркофазите. Текстовете на саркофазите са самостоятелна част от египетската култура. Всеки саркофаг на починал фараон е бил изписван със заклинания, предназначени да го предпазят и да му помагат в пътя на прераждането. Повечето текстове съдържат информация за миналото и за действията на боговете.

Историята разказва за неизвестния остров Ко. Ко означава различни неща, но не и изобилие. Най-близкото значение на Ко в смисъла на разказа е призрак и заглавието би трябвало да е „Островът на призрака“, или по-точно „Призрачният остров“.

И така, кораб със 120 опитни моряци, храбри като лъвове, тръгват към златните рудници на фараона. След два месеца плаване на пътя им се появява препятствие и всички загиват, освен техния предводител, разказващ историята. Той много добре е знаел къде се намират златните мини и е знаел по какъв

маршрут да стигне до тях. Никога преди това на пътя му не са се изпречвали препятствия.

Времето било слънчево и почти нямало вятър. Внезапно пред кораба се появил остров. Разнесъл се грохот и земята се разтресла. Дърветата кършели клони и изпод земята се появил змей.

Четен само преди 100 години, този пътепис се е приемал като приказка. Днес – за повечето от нас – не е труден за разчитане. Движението по познат маршрут се извършва рутинно и когато по този маршрут пред теб се появи остров, който до тогава не е съществувал, изненадата е огромна. Въпросът е дали това изобщо е остров, независимо че се намира във водата.

Познаваме много начини за създаване на изкуствени острови за кратко време. Има и друг еквивалент – гигантски самолетно-носач или наземна космическа станция, които са с не по-малки размери.

Изглежда, и за обитателите на острова появата на кораба е била изненада. Каква е била тяхната мисия не е ясно, но е ясно, че те не са искали да имат свидетели. Внезапният грохот, трясък, ураган и т.н. са атрибути на съвременните свръхмощни двигатели. Всички катаклизми били предизвикани от появилия се змей. Той бил висок 30 лакътя. Това, за сравнение, е височината на 6-етажна съвременна сграда. Тялото му било покрито със златни люспи. Той взел в своята паст героя и го отнесъл в леговището си.

Златото е металът на боговете. Ако нещо прилича на бог и е покрито с блестящи метални плочки, те няма как да не бъдат определени като златни.

„Взема в своята паст“ накратко означава „поглъща“. Всъщност змеят не поглъща разказвача, а го внася вътре в летателния апарат. За него змеят, апаратът и този, който го управлява, са едно цяло, което се нарича „змей“. Това е широко разпространен похват в египетската митология.

От мястото на катастрофата змеят каца на „острова“. Той е пълен „с всякакви неща“. С всякакви неща е пълна и Атлантида. И тя е остров, появил се внезапно и след това изчезнал в небитието.

Историята става все по-интересна. Змеят проговаря и разказва за себе си. На острова живеели 75 змея – братя и сестри. Змеят излетял, за да изпълни някаква задача, и точно тогава от небето се спуснала звезда, която унищожила братята и сестрите му. Това се е случило неотдавна и така мисията им приключила. Появата на египетския кораб била пълна изненада и той бил приет като поредната заплаха. За по-сигурно заплахата била унищожена. Последвали съжаление, извинение и откровение.

Змеят трябвало да се върне там, откъдето бил дошъл. Нашият човек – също.

Дружбата между двамата се заздравявала с всеки изминал ден, но все пак те трябвало да се разделят след 120 дни. На сбогуване змеят поискал само „името му да се почита“ в родния град на героя. Това символизира почит към местно божество. Змеят много добре е знаел как е устроена системата и какво означава да си централно или местно божество, както и от какъв ранг е самият той.

С отлитането на Змея призрачният остров изчезва и всичко отново се превръща във вълни. Такава е и историята на Атлантида. Никой преди това, нито след това не е написал нито дума за изчезващи острови, които приличат на райски градини и са населени с летящи змейове, облечени в златни доспехи, които знаят и могат всичко.

Ако от наложилите се като „непокатима истина“ преразкази се изстъргат измислиците, ще можем да се върнем към истинското начало. Преди това обаче трябва да се огледаме и да видим непреходното, с което сме свикнали – Слънцето, Земята и Луната. Без тях нямаше да има начало.